

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně, pobočka ve Zlíně, rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jiřího Rezka a soudců JUDr. Ladislava Pavlíčka a JUDr. Karla Šabaty, PhD., ve věci

žalobkyně: **P. M.**, narozená XXXX
bytem XXXX
zastoupená advokátkou JUDr. Marií Šupkovou
sídlem Hradební 1294, 686 01 Uherské Hradiště

proti
žalovanému: **Ing. M. K.**, narozený dne XXXX
bytem XXXX

o určení výživného manželky

o odvolání žalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Uherském Hradišti ze dne 25. 6. 2021, č. j. 9 C 171/2020-161, ve znění opravného usnesení Okresního soudu v Uherském Hradišti ze dne 19. 11. 2021, č. j. 9 C 171/2020-197,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se ve výrocích I., II., IV., V. mění takto:
Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni 64.516 Kč do 3 měsíců od právní moci tohoto rozsudku.
Žalovaný je povinen zaplatit České republice – Okresnímu soudu v Uherském Hradišti za soudní poplatek 645 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem Okresního soudu v Uherském Hradišti ze dne 25. 6. 2021, č. j. 9 C 171/2020-161, ve znění opravného usnesení Okresního soudu v Uherském Hradišti ze dne 19. 11. 2021, č. j. 9 C 171/2020-197, bylo rozhodnuto, že žalovaný je povinen přispívat na výživu žalobkyně částkou výživného nerozvedené manželky ve výši 5.000 Kč měsíčně splatnou vždy do 20. dne v měsíci předem, počínaje dnem 4. 12. 2020, a to do dne právní moci rozsudku o rozvodu manželství (výrok I.), dlužné výživné za dobu od 1. 1. 2021 do 30. 6. 2021 v částce 35.000 Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobkyni spolu se stanoveným běžným výživným do 7 měsíců od právní moci tohoto rozsudku (výrok II.), žaloba, již se žalobkyně po žalovaném domáhala hrazení výživného nerozvedené manželky ve výši 1.000 Kč měsíčně, vždy do 5. dne daného měsíce předem k rukám žalobkyně ode dne 4. 12. 2020, a to do dne právní moci rozsudku o rozvodu manželství, se v této části zamítá (výrok III.), žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení (výrok IV.), žalovaný je povinen zaplatit České republice – Okresnímu soudu v Uherském Hradišti na náhradě nákladů řízení spočívající v soudním poplatku částku ve výši 3.000 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok V.).
2. Své rozhodnutí odůvodnil soud I. stupně v podstatných částech tím, že účastníci uzavřeli manželství 19. 8. 2017. Účastníci žili ve společné domácnosti do 30. 12. 2019 na adrese XXXX. Dne 30. 12. 2019 se žalovaný odstěhoval ze společné domácnosti. Žalobkyně zůstala bydlet u rodičů v rodinném domě v XXXX, XXXX, a to i s nezletilou L. a nezletilou S. Otcem nezletilé L. je P. Š., který měsíčně přispívá na výživu dcery částkou 5.000 Kč a hradí ji mimoškolní kroužky a letní dovolené a výlety. Otcem nezletilé S. je žalovaný. Žalovaný hradí pro nezletilou S. výživné ve výši 4.500 Kč měsíčně. Vlastníkem rodinného domu v XXXX, XXXX, jsou rodiče žalobkyně, a to id. ½ a id. ½ vlastní žalobkyně. Rodiče žalobkyně přenechali žalobkyni jedno patro rodinného domu v XXXX, XXXX. Žalobkyně platí prostřednictvím SIPO inkaso 1.300 Kč měsíčně a celkový měsíční příspěvek žalobkyně na bydlení včetně energií a vodného, je kolem 2.200 Kč měsíčně. Žalobkyně měla v roce 2021 příjem – mateřskou - z Úřadu práce ve výši 8.427 Kč měsíčně. Žalobkyně dále hradí měsíčně služby elektronických komunikací 295 Kč měsíčně. Dále žalobkyně hradí jednou ročně 2.436 Kč za pojištění domu, v lednu 2021 uhradila poplatek za svoz komunálního odpadu za sebe a obě dcery a za oba rodiče po 570 Kč na osobu, tj. 2.850 Kč a v prosinci 2020 uhradila stočné ve výši celkem 5.250 Kč. Žalobkyně hradí pojistné motorového vozidla RZ XXXX ve výši 2.475 Kč ročně. Dále žalobkyně hradí mateřské škole v XXXX Kč měsíčně. Hradí pojištění ve výši 618 Kč měsíčně. Žalovaný je zaměstnán ve společnosti XXXX s.r.o. Průměrná měsíční čistá mzda žalovaného v roce 2020 činila 38.953 Kč. Žalovaný přispívá měsíčně na výživné pro nezletilou S. ve výši 4.500 Kč měsíčně, za služby elektronických komunikací hradí 300 Kč měsíčně, platí penzijní připojištění 1.000 Kč měsíčně, životní pojištění 1.000 Kč měsíčně, platí si příplatek 315 Kč měsíčně. Žalovaný je vlastníkem bytu číslo jednotky XXXX, na který hradí hypoteční splátky 8.180 Kč měsíčně. Žalovaný má bydliště na adrese XXXX, přičemž vlastníkem tohoto bytu je matka žalovaného. Žalovaný hradí zálohy na energie 1.220 Kč měsíčně. Účastníci se dohodli, že žalovaný se bude stýkat s nezletilou S. každou sobotu od 9 do 18 hodin a v případě pracovních povinností žalovaného, ve stejnou dobu ve středu. Je třeba, aby hmotná a kulturní úroveň obou rodičů byla zásadně stejná. Soud I. stupně dospěl k závěru, že k vyrovnání kulturní a životní úrovně obou účastníků bylo třeba vyhovět návrhu žalobkyně co do částky výživného 5.000 Kč měsíčně od 4. 12. 2020. Dlužné výživné pak uložil žalovanému uhradit do 7 měsíců od právní moci rozsudku. Neexistovaly důvody, pro které by se nárok žalobkyně přičil dobrým mravům. Soud I. stupně dospěl k závěru, že to byl žalovaný, kdo se choval nevhodně vůči žalobkyni, neposkytoval jí

podporu. Soud I. stupně zjistil, že manželé se vzájemně uráželi a byly zjištěny i urážky žalobkyně. Žalovaný měl napadat žalobkyni a slovně útočit i na rodiče žalobkyně. Žalovaný vyhrotil psychicky náročnou atmosféru v rodině. Soud I. stupně nepřisvědčil názoru žalovaného, že by jej žalobkyně s rodiči záměrně vystrnadili z domu, aby jej obrali o peníze. O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 142 odst. 2 o. s. ř. Jelikož žalobkyně původně požadovala výživné 10.000 Kč měsíčně, pak byla shodně úspěšná a neúspěšná. Proto bylo rozhodnuto, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Dále uložil žalovanému zaplatit státu částku soudního poplatku s odkazem na § 2 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb.

3. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný odvolání. Toto odvolání směřuje proti výroku I., II., V. V podstatných částech svého odvolání žalovaný uvedl, že soud I. nepřihlédl k jeho důkaznímu materiálu, přestože požádal soud o prominutí zmeškání lhůty. Prominutí zmeškání lhůty mu soud I. stupně nepřipustil. Celý důkazní materiál odeslal žalovaný v poslední možnou chvíli. Poukazuje na závaznost rozhodnutí Ústavního soudu ČR. Koncentrované jednání soud I. stupně dvakrát přerušil, probíhalo ve třech jednacích dnech. Soud I. stupně nevzal v úvahu, že obě nezletilé si berou otcové, kteří o děti pečují, přičemž žalobkyně má volný čas, zatímco žalovaný chodí do práce, kdy vyjíždí z domu v 7:00 hodin a vrací se v 18:00 hodin, přičemž žije s přítelkyní a její dcerou v jedné domácnosti a musí se věnovat i jim. Soud I. stupně nepřijal žádný z důkazních návrhů, zejména písemné vyjádření jeho matky. Přitom věk i zdravotní stav jsou dostatečný důvod pro přijetí prohlášení v písemné formě. Žalobkyně byla vyslechnuta až u posledního jednání. Namítal proti protokolaci. Soudce i advokátka se mu pochichtávali. Žalobkyni nemohl u jednání říci, že neříká pravdu. Nedostal prostor k vyjádření. Soudce i přes neúplné dokazování řekl, že nevidí rozpor žalobního nároku s dobrými mravy. Nebyl proveden žádný důkaz, že se žalovaný choval k žalobkyni nevhodně a že neposkytoval podporu žalobkyni a odmítal se podílet na společných aktivitách. Soužití s žalobkyní trvalo 25 měsíců a po celou dobu se choval jako řádný otec a manžel. Nikdy pomoc neodmítl. Rodinné nákupy financoval ze svého účtu. S manželkou byl na kulturních a společenských představeních a místech. Jediný exces vyprovokovala žalobkyně a došlo k němu 19. 12. 2019. Tchánům kupoval dárky. Důkazní návrhy učinil žalovaný včas. Soud I. stupně nezohlednil ani důkazní materiál, který byl zaslán soudu 27. 4. 2021. Soudem I. stupně nebyl poučen o následcích nedodržení koncentrační lhůty, ani o podstatě koncentrace řízení. Po odečtení výdajů od příjmů zbývá žalovanému 6.484 Kč. Soud I. stupně nevzal v úvahu životní náklady žalovaného, nevzal v úvahu, že žalobkyně nedoložila, že jí otec L. platí výživné. Žalobkyně se připravuje o sociální příspěvek. Soud I. stupně nezohlednil závěrečnou řeč žalovaného. Peníze, které má žalovaný žalobkyni zaplatit budou použity na zaplacení nákladů právního zastoupení. Soud I. stupně vyhověl důkaznímu návrhu žalovaného na výslech žalobkyně, ale k dokumentu, v němž byl tento důkazní návrh učiněn, jinak nepřihlížel. Nebyl mu zaslán protokol z posledního jednání. Poukazuje, že rozsudek v písemné podobě mu byl doručen 90 dní po jeho vyhlášení. Byl vyhozen z domu bez srozumitelného důvodu, neboť se nedopustil ničeho, co by žalobkyni opravňovalo, aby jej vyhodila z domu. Policie ČR nezjistila žádné podezření z týrání, přičemž žalobkyně uvedla nepravdu, že již podala návrh na rozvod. Usiloval o rodinnou terapii, o což neměla žalobkyně zájem. Žalobkyně nechtěla mít s ním dítě a těhotenství mu vyčítala. Žalobkyně se snažila omezit kontakt žalovaného s dcerou, nyní vidí dceru 27 hodin za měsíc. Žalobkyně mu sdělila, že pokud neupustí od nároku na náhradu investic do domu, bude žádat výživné manželky. Žalovaný navrhl, aby odvolací soud změnil rozhodnutí soudu I. stupně tak, že se žalobní návrh žalobkyně zamítá a žádný z účastníků at' nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudem I. stupně a žalobkyně at' je povinna nahradit žalovanému náklady odvolacího řízení. Žalovaný dále v rámci odvolání vznesl námitku podjatosti soudce Mgr. Michala Tománka. Tu odůvodnil tím, že přes úplně neprovedené dokazování vyslovil názor, že nárok

žalobkyně není v rozporu s dobrými mravy. Společně s právní zástupkyní žalobkyně se mu pochichávala a kroutili nad žalovaným hlavou. Soudce ho opakovaně poučoval o možnosti, že dostane pořádkovou pokutu. Neprotokoloval, co žalobkyně skutečně řekla. Odmítl důkazní návrh na výpověď matky žalovaného. Nepřijal žádný důkazní návrh žalovaného. Slovně napadal žalovaného za otázky svědkovi Š. Odůvodnění soudu I. stupně neodpovídá skutkovým zjištěním. Nechtěl přijmout důkazní návrhy žalobce. Výživné manželky zřejmě bude trvat jen do konce roku 2021, kvůli rozvodu.

4. Z doplňujících podání odvolatele v podstatných částech vyplynulo, že žalobkyně jej bezdůvodně vykazovala z domu a příslušníkům Policie ČR 29. 12. 2019 sdělila, že již podala návrh na rozvod, přestože tento návrh byl odeslán až 31. 1. 2020. Rodinnou domácnost neopustil dobrovolně. Poukazuje, že návrh na rozvod byl podán opakovaně. Odvolatel uvádí, že měl snahu o rodinnou terapii, zatímco manželka neměla zájem o udržení společného soužití. V červnu 2021 odvolatel zjistil, že žalobkyně navázala známost s jiným mužem. Poukázal na usnesení Ústavního soudu ČR ze dne 10. 8. 2004, sp. zn. II. ÚS 564/02 a na usnesení Ústavního soudu ČR ze dne 18. 12. 2002, sp. zn. III. ÚS 567/02. Je namístě zamítnout žalobu pro rozpor s dobrými mravy.
5. Z vyjádření Mgr. Michala Tománka k námitce podjatosti vyplynulo, že se necítí být podjatý. Nemá žádný vztah k účastníkům řízení, k zástupkyni žalobce. V řízení postupoval způsobem procesně předvídaným.
6. Krajský soud v Brně, pobočka ve Zlíně, jako soud odvolací (§ 10 odst. 1 občanského soudního řádu - dále jen „o. s. ř.“), po zjištění, že odvolání bylo podáno včas (§ 204 odst. 1 o. s. ř.), k tomu legitimovaným subjektem (§ 201 o. s. ř.), a jde o rozhodnutí, proti němuž je odvolání přípustné (§ 201, § 202 o. s. ř. a contrario), přezkoumal rozhodnutí soudu I. stupně a řízení jemu předcházející.
7. Podle § 697 odst. 1 občanského zákoníku č. 89/2012 Sb., dále jen „o. z.“, manželé mají vzájemnou vyživovací povinnost v rozsahu, který oběma zajišťuje zásadně stejnou hmotnou a kulturní úroveň. Vyživovací povinnost mezi manželi předchází vyživovací povinnosti dítěte a rodičů.
8. Podle § 697 odst. 2 o. z. pro vyživovací povinnost mezi manžely jinak platí obecná ustanovení o výživném.
9. Podle § 913 odst. 1 o. z. pro určení rozsahu výživného jsou rozhodné odůvodněné potřeby oprávněného a jeho majetkové poměry, jakož i schopnosti, možnosti a majetkové poměry povinného.
10. Podle § 913 odst. 2 o. z. při hodnocení schopností, možností a majetkových poměrů povinného je třeba také zkoumat, zda se povinný nevzdal bez důležitého důvodu výhodnějšího zaměstnání či výdělečné činnosti nebo majetkového prospěchu, popřípadě zda nepodstupuje nepřiměřená majetková rizika. Dále je třeba přihlídnout k tomu, že povinný o oprávněného osobně pečuje, a k míře, v jaké tak činí; přihlídnout se popřípadě i k péči o rodinnou domácnost.
11. Podle § 921 odst. 1 o. z. výživné se plní v pravidelných dávkách a je splatné vždy na měsíc dopředu, ledaže soud rozhodl jinak nebo se osoba výživou povinná dohodla s osobou oprávněnou jinak.
12. Podle § 922 odst. 1 část věty před středníkem, výživné lze přiznat jen ode dne zahájení soudního řízení.
13. Odvolací soud doplnil dokazování.

14. Ze zprávy z XXXX s.r.o. zjistil, že výše průměrného čistého měsíčního výdělku žalovaného činila v období od ledna do prosince 2021 46.160,80 Kč. V prosinci 2020 dosáhl čistého výdělku 43.646 Kč.
15. Ze spisu Okresního soudu v Uherském Hradišti sp. zn. 15C 27/2020 zjistil, že rozsudkem Okresního soudu v Uherském Hradišti ze dne 14. 12. 2021, č. j. 15C 27/2020-46, s právní mocí k 31. 12. 2021, bylo rozvedeno manželství účastníků. Příčiny rozvratu manželského soužití byly shledány ve vzájemné neslučitelnosti představ manželů o podobě společného soužití, v nesouladu jejich představ o podobě manželství, ve ztrátě citových vazeb a v navázání mimomanželského poměru manželkou.
16. Ze spisu Okresního soudu v Uherském Hradišti sp. zn. Nc 11/2020, odvolací soud zjistil, že rozsudkem Krajského soudu v Brně, pobočky ve Zlíně ze dne 10. 8. 2021, č. j. 60 Co 140/2021-207, s právní mocí k 2. 9. 2021 byl změněn rozsudek Okresního soudu v Uherském Hradišti ze dne 10. 5. 2021, č. j. Nc 011/2020-160 tak, že Ing. M. K. je povinen platit na výživu nezletilé S. od 31. 12. 2019 do 31. 12. 2020 částku 5.000 Kč měsíčně a od 1. 1. 2021 do budoucna částku 5.200 Kč měsíčně, výživné je splatné měsíčně předem k rukám matky do každého 20. dne v měsíci, na který je určeno. Ing. M. K. je povinen zaplatit dlužné výživné za období od 31. 12. 2019 do 31. 7. 2021 ve výši 11.700 Kč do tří měsíců od právní moci rozsudku k rukám matky. Dále byl upraven styk otce s nezletilou.
17. Z listiny založené ve spise Okresního soudu v Uherském Hradišti sp. zn. Nc 11/2020, a to konkrétně z nájemní smlouvy a ze zprávy Magistrátu města Zlína bylo zjištěno, že žalovaný má nájemní smlouvou ze dne 11. 2. 2006 pronajat od města Zlína byt 2+kk ve XXXX.
18. Z e-mailu žalovaného žalobkyni z 20. 12. 2019 a 21. 12. 2019 na č. l. 129, 129pv vyplynulo, že žalobkyně a její matka řekly žalovanému, aby se vystěhoval. Z uvedených listin byla zjištěna napjatá atmosféra v domácnosti účastníků a nesouhlas žalovaného, aby matka žalobkyně chodila do horního patra domu, kde účastníci bydleli.
19. Z detailu nákladů na byt žalovaného na č. l. 142-143 bylo zjištěno, že žalovaný hradí splátku úvěru na byt 8.180 Kč měsíčně, příspěvky na správu a na služby 4.840 Kč měsíčně a 1.220 Kč měsíčně.
20. Ze zprávy na č. l. 150 spisu vyplývá, že účastníci spolu řešili styk nezletilé s otcem.
21. Z informace o výši pojistného na č. l. 139-140 byla zjištěna výše pojistného, pokud jde o automobil užívaný žalovaným, a to 5.799 Kč a 1.870 Kč ročně.
22. Z dokladu na č. l. 141 vyplývá výdaj žalovaného z 16. 6. 2021 na opravu osobního automobilu žalovaného 15.400 Kč.
23. Z dokladu na č. l. 144 vyplývá, že žalovanému byla vystavena faktura na koupi televizoru v hodnotě 19.990 Kč.
24. Z dokladu na č. l. 145, 145pv vyplývá 7. 1. 2021 výdaj žalovanému na nákup postýlky s matrací celkem 10.289 Kč.
25. Z e-mailové komunikace z 2. 1. 2021, 14. 7. 2021, 16. 7. 2021 a ze zprávy klinického psychologa PhDr. Marie Pechové vyplynulo, že žalovaný měl zájem o mediační setkání ohledně zachování manželského soužití a vyřešení problémů při kontaktech s nezletilou dcerou.
26. Ze skutkových zjištění vyplynulo následující:
 - 1) Účastníci uzavřeli manželství 19. 8. 2017. Manželství účastníků bylo rozvedeno rozsudkem Okresního soudu v Uherském Hradišti ze dne 14. 12. 2021, č. j. 15 C 27/2020-46, s právní mocí k 31. 12. 2021.

2) Účastníci ukončili vedení společné domácnosti 30. 12. 2019. Dne 19. 12. 2019 došlo mezi účastníky ke konfliktu. Následně žalobkyně vyzvala žalovaného, aby se odstěhoval ze společné domácnosti.

3) Dne 4. 12. 2020 doručila žalobkyně žalobu k soudu, kterou se domáhala přiznání výživného manželce, přičemž požadovala, aby jí výživné bylo soudem přiznáno ode dne podání žaloby k soudu dále do budoucna.

4) Žalobkyně bydlí společně s nezletilou dcerou účastníků nezletilou S., narozenou 5. 12. 2017, a s dcerou z předchozího svého vztahu nezletilou L., narozenou 19. 5. 2011, v rodinném domě v XXXX, XXXX. Uvedený rodinný dům je ve spoluvlastnictví žalobkyně a jejich rodičů. Žalobkyně s oběma nezletilými dětmi obývá bytovou jednotku v patře domu. Rodiče žalobkyně obývají spodní patro domu. Žalobkyně pobírala rodičovský příspěvek 8.427 Kč měsíčně. Její měsíční průměrné výdaje na bydlení činily 2.200 Kč. Platila za internet 295 Kč měsíčně, za telefon 600 Kč měsíčně, za pojištění 618 Kč. Platila za mateřskou školu pro nezletilou S. 350 Kč měsíčně a za obědy v základní škole pro nezletilou L. ve výši kolem 500 Kč měsíčně. Výdaje za běžné léky, vitamíny a roušky činily u žalobkyně kolem 350 Kč měsíčně. Na výživu pro nezletilou L. přispíval otec nezletilé L. k rukám žalobkyně výživné ve výši 5.000 Kč měsíčně. Na výživu pro nezletilou S. byla žalovanému určena povinnost přispívat od 31. 12. 2019 do 31. 12. 2020 částkou 5.000 Kč měsíčně a od 1. 1. 2021 do budoucna částku 5.200 Kč měsíčně.

5) Žalovaný je zaměstnán jako finanční kontrola ve společnosti XXXX s.r.o., kde v roce 2021 pobíral čistou průměrnou měsíční mzdu ve výši 46.160,80 Kč. V prosinci 2020 dosáhl čistého výdělku 43.646 Kč. Bydlel v nájemním městském bytě s přítelkyní, která má v péči nezletilé dítě předškolního věku a byla v rozvodovém řízení. Žalovaný je vlastníkem bytové jednotky č. XXXX, jednotka je vymezená podle zákona o vlastnictví bytů, v budově č. p. XXXX ve Zlíně a je zapsána na LV č. XXXX pro obec a k.ú. Zlín u Katastrálního úřadu pro Zlínský kraj, Katastrální pracoviště Zlín. K bytové jednotce náleží podíl na společných částech: XXXX. Náklady žalovaného na tuto bytovou jednotku činila měsíční splátka úvěru použitého na pořízení bytové jednotky ve výši 8.180 Kč, platby za služby ve výši 4.840 Kč měsíčně a zálohy na elektřinu ve výši 1.220 Kč měsíčně, tj. celkem 14.240 Kč měsíčně. Je otcem nezletilé S. Žalovaný má náklady na dojíždění do zaměstnání, kam dojíždí osobním automobilem, přičemž za účelem dojíždění do zaměstnání ujede v den, kdy musí být přítomen v zaměstnání 90 km.

27. Po právní stránce dospěl soud I. stupně k odůvodněnému závěru, že jsou dány důvody pro přiznání výživného manželky, neboť žalobkyně byla v období od 4. 12. 2020 do 31. 12. 2021 oproti žalovanému bez dostatečného příjmu. Žalobkyně má v péči dvě nezletilé děti, t. č. ve věku 4 a 10 let, o které osobně pečuje. Do prosince 2021 byla na rodičovské dovolené s nezletilou S., dcerou účastníků. Soud I. stupně důvodně poukázal na rozdíl ve výši příjmu účastníků. Na straně žalovaného zjistil, že je zaměstnán a měl příjem ze zaměstnání převyšující v roce 2021 v průměru 46.000 Kč čistého měsíčně. V prosinci 2020 dosáhl čistého výdělku 43.646 Kč. Nezletilá S. je jediným dítětem žalovaného. Naproti tomu u žalobkyně poukázal soud I. stupně na výši rodičovského příspěvku, který žalobkyně do prosince 2021 pobírala od úřadu práce ve výši 8.427 Kč. Zohlednil, že žalobkyně má vyživovací povinnost ke dvěma nezletilým dětem. Přihlédl k tomu, že žalobkyně osobně pečovala o obě nezletilé děti.
28. Soud I. stupně správně zmínil zásadu, že hmotná a kulturní úroveň obou manželů má být zásadně stejná. Zásada stejné životní úrovně ovšem neznamená mechanickou rovnost mezi manželi, kterou by bylo možno vyvozovat jen z jejich příjmů. Při určení výživného

je třeba vždy přihlídnout k odůvodněným potřebám oprávněného manžela, jakož i ke schopnostem, možnostem a majetkovým poměrům povinného manžela. Je nezbytné zjišťovat nejen osobní, rodinné a majetkové poměry každého z manželů, ale i konkrétní míru potřeb danou povahou práce, způsobem života, zdravotním stavem každého z manželů, a jiné závažné okolnosti.

29. Uvedeným zákonným hlediskům rozhodnutí soudu I. stupně dostalo. Soud I. stupně vzal v úvahu nejen výši příjmu každého z manželů, ale rovněž jejich majetkové poměry, a to spoluvlastnictví rodinného domu žalobkyně s jejími rodiči, kterou užívá žalobkyně k bydlení společně s nezletilými dětmi a na straně druhé vlastnictví bytové jednotky žalovaného ve Zlíně, kterou žalovaný nevyužíval k bydlení pro svou osobu. Vzal v úvahu výši nákladů na bydlení, které žalobkyně vynakládá (s ohledem na pomoc a podporu svých rodičů) a zohlednil podstatně vyšší částku, kterou vynakládá na jím vlastněnou bytovou jednotku žalovaný. Nepřehlédl, že žalovaný žil v době rozhodování soudu s přítelkyní a jejím dítětem v nájemním bydlení. Soud I. stupně vzal v úvahu vyšší výši nákladů žalovaného na dojíždění do zaměstnání. Nezjistil pak zvýšené výdaje účastníků v souvislosti s jejich zdravotním stavem.
30. Za těchto okolností bylo namísto částečně vyhovět žalobnímu nároku, neboť osobní péče žalobkyně o dvě nezaopatřené nezletilé děti a příjem žalobkyně daný do konce roku 2021 pouze rodičovským příspěvkem ve výši 8.427 Kč a na straně druhé příjem žalovaného ze zaměstnání přesahující v roce 2021 v průměru měsíčně částku 46.160 Kč znamená nepoměr ve výši příjmů, přičemž dvě vyživovací povinnosti žalobkyně k nezletilým dětem, o které osobně pečuje, oproti jedné vyživovací povinnosti žalovaného k nezletilé S., o kterou žalovaný soustavně nepečuje, při zohlednění vlastnictví bytové jednotky žalovaného ve Zlíně, kterou nevyužíval pro své bydlení, a zohlednění spoluvlastnictví domu žalobkyně s rodiči, kde žalobkyně bydlí s nezletilými dětmi, vytváří nepoměr hmotné a kulturní úrovně obou manželů.
31. Při zohlednění podstatně vyšších příjmů žalovaného, ale též podstatně vyšších výdajů žalovaného na zachování svého majetku a vyšších výdajů žalovaného na dojíždění do zaměstnání, při zohlednění placeného výživného na nezletilé děti k rukám žalobkyně a osobní péče žalobkyně o děti, se jeví přiznaná výše výživného soudem I. stupně ve výši 5.000 Kč měsíčně jako přiměřená a odpovídá odůvodněným potřebám oprávněné manželky, jakož i schopnostem, možnostem a majetkovým poměrům povinného manžela. Je nezbytné zjišťovat nejen osobní, rodinné a majetkové poměry každého z manželů, ale i konkrétní míru potřeb danou povahou práce, způsobem života, zdravotním stavem každého z manželů a další hlediska.
32. Ze strany žalovaného byla vznesena námitka, že nárok žalobkyně je v rozporu s dobrými mravy, neboť byl nucen se odstěhovat ze společné domácnosti, a to m. j. v důsledku jednání rodičů žalobkyně, kdy matka žalobkyně ho vyzvala, ať se odstěhuje a brala mu nezletilou S., dále v důsledku jednání Policie ČR, která v konkrétní situaci doporučila žalovanému odstěhování ze společného bydlíště účastníků, v důsledku jednání žalobkyně, která podle něj vyvolala 19. 12. 2019 konflikt mezi účastníky, neměla zájem o urovnání vztahu účastníků, vyzvala žalovaného, aby se odstěhoval a přivolala také Policii ČR do místa jejich bydlíště, kdy žaloba je odplatou za to, že žalovaný požaduje nároky z investic do nemovitosti původně ve vlastnictví rodičů žalobkyně, kdy rodiče žalobkyně následně darovali podíl na nemovitostech pouze žalobkyni a jeho takto obešli a že byl využit ve svém vztahu k žalobkyni. Žalobkyně podle žalovaného neměla zájem mediačními jednáními řešit urovnání vzájemného soužití účastníků.
33. Podle § 2 odst. 3 občanského zákoníku č. 89/2012 Sb., výklad a použití právního předpisu nesmí být v rozporu s dobrými mravy.
34. Podle § 8 občanského zákoníku č. 89/2012 Sb., zjevné zneužití práva nepoživá právní ochrany.

35. Právní praxe dobrými mravy rozumí především souhrn společenských, kulturních a mravních norem, jež v historickém vývoji osvědčují jistou neměnnost, vystihují podstatné historické tendence sdílené rozhodující částí společnosti a mají povahu norem základních.
36. Soud I. stupně zjistil, že 19. 12. 2019 došlo ke konfliktu mezi účastníky a že po tomto konfliktu žalobkyně slovně vyzvala žalovaného, aby se odstěhoval a přivolala také do místa jejich bydliště hlídku Policie ČR.
37. Z právního názoru vysloveného v nálezu Ústavního soudu ČR sp. zn. III. ÚS 606/04 ze dne 15. 9. 2005, vyplynulo, že rozpor s dobrými mravy jako důvod nepřiznání výživného je spjat pouze s jednáním osoby, která se přiznání výživného domáhá a nikoliv s jednáním jiných osob, anebo třetích osob.
38. Z uvedeného je zřejmé, že námitky žalovaného směřující proti jednání rodičů žalobkyně (že jej matka žalobkyně vykážala z domu, brala mu nezletilou, že investoval do jejich nemovitosti, přičemž rodiče žalobkyně spoluvlastnický podíl darovali pouze žalobkyni, čímž ho obešli a zneužili jeho vztah k žalobkyni) a proti doporučení Policie ČR, která mu nesprávně doporučila, aby se odstěhoval ze společné domácnosti, nejsou relevantními námitkami pro nepřiznání výživného.
39. Pokud jde o jednání samotné žalobkyně, která přispěla ke vzniku konfliktu mezi účastníky dne 19. 12. 2019, vyzvala žalovaného, aby se odstěhoval, neměla podle žalovaného, snahu řešit urovnání vzájemného soužití, tak takové jednání žalobkyně přispělo k narušení manželského soužití. Avšak k aplikaci korektivu dobrých mravů nestačí pouhé zjištění, že došlo k narušení manželského vztahu z důvodu chování manžela, který se domáhá přiznání výživného. Nepřiznání výživného manželky pro rozpor s dobrými mravy, je odůvodněno až při prokázání takových okolností, které poměřováno korektivem dobrým mravům, nebudou dávat žádné pochybnosti o nezbytnosti nepřiznání takto uplatněného výživného. Tak by tomu mohlo být například při zjištění porušení manželské věrnosti manželem domáhajícím se přiznání výživného, který fakticky rozvrátil manželství, opustil druhého manžela, opustil děti, vede nemorální život apod. (srov. například přiměřeně rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, sp. zn. 12 Co 364/2004 z 30. 8. 2005). V tomto konkrétním případě však žalobkyně neopustila sama společnou domácnost, žalobkyně neopustila děti, ani nebylo zjištěno, že by jinak vedla nemorální život. V samotném návrhu na rozvod manželství žalobkyně výslovně uvedla, že žádný z manželů ani jinou známost nemá.
40. Námitka, že rozpor s dobrými mravy zakládá navázání vztahu manželky s přítelem, byla výslovně uplatněna až v podání žalovaného z 25. 4. 2022, a to v rozporu s principy koncentrace řízení a v rozporu s ustanovením § 205a o. s. ř. Ke koncentraci došlo v souvislosti s poučením soudu I. stupně o nastalé koncentraci řízení ze dne 7. 5. 2021 (srov. č. l. 90 písu). K takto sdělené okolnosti nelze přihlížet.
41. V dané věci by bylo zapotřebí doplnit skutková zjištění pro posouzení, zda nejde ve věci námitky navázání vztahu manželky s přítelem o výjimku prorážející koncentraci řízení ve smyslu ustanovení § 118b odst. 1 o. s. ř., tj. konkrétně zda nejde o skutečnosti, které účastník neuplatnil bez své viny, tj. zda o existenci těchto skutečností žalovaný nemohl vědět i kdyby vynaložil veškeré rozumné úsilí, případně zda nejde o skutečnost nastalou až po koncentraci řízení. S ohledem na princip ekonomie řízení však odvolací soud upustil od doplnění skutkových zjištění v uvedeném směru, neboť v poměrech této věci navázání vztahu manželky s přítelem nezakládá rozpor nároku žalobkyně s dobrými mravy.
42. Samotná okolnost, kdy jeden z manželů v průběhu déle trvajícího řízení o rozvod manželství, kdy již manželé spolu nevedou společnou domácnost, naváže známost, není sama o sobě okolností, která odůvodňuje nepřiznání nároku pro rozpor s dobrými mravy. V usnesení Ústavního soudu ČR ze dne 10. 8. 2004, sp. zn. II. ÚS 564/02, zkoumal Ústavní soud ČR věc,

v níž obecné soudy označily porušení povinnosti věrnosti, která vázala stěžovatelku podle ustanovení § 18 zákona o rodině, jako okolnost, která brání přiznání výživného pro rozpor s dobrými mravy, a uvedly, že tato okolnost zbavuje stěžovatelku nároku na výživné i za dobu, kdy manželskou věrnost zachovávala. Ústavní soud ČR vyslovil názor, že obecné soudy pochybily, když se při aplikaci ustanovení § 96 odst. 2 zákona o rodině omezily pouze na posouzení souladu chování stěžovatelky s § 18 zákona o rodině, a to navíc pouze v období, za které nebylo výživné žádáno a nezohlednily další okolnosti případu, zejména chování obou partnerů před porušením manželské věrnosti stěžovatelkou a délku trvání sporu. Přestože uvedené nedostatky mohou vzbuzovat pochybnosti o zákonnosti dotčených rozhodnutí, Ústavní soud ČR v konkrétní věci naznal, že předmětný problém jako celek nedosahuje ústavněprávní roviny a nedává tak Ústavnímu soudu prostor k uplatnění jeho kasační pravomoci, neboť nevybočují z kautel řádného procesu. V usnesení Ústavního soudu ČR ze dne 18. 12. 2002, sp. zn. III. ÚS 567/02, projednával Ústavní soud ústavní stížnost, jejímž obsahem byla námitka, že soudy neprovedly navrhované důkazy, rozdílně posuzovaly důkazy žalobce a žalobkyně a nepřihlédly k tomu, že v postavení účastníků je ekonomická nerovnost. Ústavní soud však konstatoval, že ze spisového materiálu nic podobného nevyplývá. Soudy provedly všechny navržené důkazy, hodnotily každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti, tedy v souladu s ust. § 132 občanského soudního řádu. Pokud některé důkazy odvolací soud neprovedl, odůvodnil to přesvědčivým způsobem.

43. V podmínkách této konkrétní věci je pak zřejmé, že dnem 30. 6. 2019 byl sepsán časově první návrh na rozvod manželství, který účastníky nebyl vlastnoručně podepsán a nebyl podán soudu, přičemž koncem roku 2019 došlo k opakovanému závadovému jednání účastníků a k odstěhování žalovaného ze společné domácnosti. V rozsudku Okresního soudu v Uherském Hradišti ze dne 14. 12. 2021, č. j. 15 C 27/2020-46, dospěl soud k závěru, že nespornou příčinou rozvratu manželského soužití účastníků byla vzájemná neslučitelnost představ manželů o podobě manželství a v neposlední řadě ztráta citových vazeb a navázání mimomanželského poměru manželkou. Soud I. stupně v odvoláním napadeném rozsudku dospěl na základě svých skutkových zjištění k závěru, že žalovaný neposkytoval potřebnou podporu manželce, nedostatečně s ní komunikoval a nepodílel se plně na rodinných aktivitách. Narušené soužití trvalo nikoliv jen přechodnou dobu.
44. Ze shora uvedených důvodů se odvolací soud ztotožnil se závěrem soudu I. stupně v tom, že nebyly zjištěny skutečnosti pro nepřiznání výživného pro korektiv dobrých mravů.
45. Procesní postup soudu I. stupně, který podle § 58 o. s. ř. rozhodl o zamítnutí žádosti žalovaného o prominutí zmeškání lhůty dané mu podle § 118b odst. 1 o. s. ř. nebyl přílehlavý, neboť k učinění tvrzení a důkazních návrhů vyzval soud I. stupně žalovaného a určil mu k tomu tzv. soudcovskou lhůtu. Pro soudcovské lhůty však neplatí úprava obsažená v § 58 o. s. ř. ohledně prominutí zmeškání lhůty (srov. Drápal, L., Bureš, J. a kol. Občanský soudní řád, I., komentář, 1. vydání. Praha. C. H. Beck, s. 393). Žádost o prominutí zmeškání soudcovské lhůty lze v případech, kdy se s uplynutím lhůty nepojí změna hmotněprávního postavení účastníka z obsahového hlediska pojmout jako žádost o určení nové soudcovské lhůty.
46. Postup soudu I. stupně, který nepřihléžel k doplnění rozhodných skutečností a důkazních návrhů, odporuje též právnímu názoru vyjádřenému v rozsudku Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 22 Cdo 2189/2019, ze dne 21. 10. 2020.
47. Již předtím než žalovaný učinil své podání obsahující doplnění rozhodných skutečností a důkazních návrhů, byl základ procesní obrany žalovaného žalovaným tvrzen, a to jak pokud

jde o porovnání poměrů žalobkyně a žalovaného, tak rovněž pokud jde o námitku rozporu nároku žalobkyně s dobrými mravy.

48. Za těchto okolností, kdy soudem I. stupně zůstala nevyřízena žádost žalovaného o určení nové soudcovské lhůty, byl úkon žalovaného v podobě doplnění rozhodných skutečností a důkazních návrhů učiněn včas.
49. Proto odvolací soud přihlédl k takto doplněným tvrzením a důkazním návrhům a v tomto směru doplnil také shora popsáním způsobem dokazování.
50. Z protokolu soudu I. stupně na č. l. 156pv vyplývá, že žalovaný navrhl důkaz čtením prohlášení matky žalovaného, který žalovaný předložil soudu I. stupně za účelem prokázání vztahu mezi žalobkyní a matkou žalovaného. Toto prohlášení opětovně navrhl provést jako důkaz při jednání před odvolacím soudem, a to opětovně k prokázání vztahu mezi žalobkyní a matkou žalovaného. Podle ustanovení § 120 odst. 1 o. s. ř. jsou účastníci povinni označit důkazy k prokázání svých tvrzení. Je to soud, kdo rozhoduje, které z navrhovaných důkazů provede. Soud však není vázán důkazními návrhy účastníků potud, že by byl povinen provést všechny nabízené důkazy. Nelze spatřovat porušení zásad spravedlivého procesu v tom, že soud nevyhoví všem důkazním návrhům účastníka, má-li za to, že byl dostatečně zjištěn skutkový stav věci (například usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15. 7. 2010, sp. zn. 21 Cdo 1544/2009, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 9. 2011, sp. zn. 23 Cdo 1496/2011). Se soudem I. stupně je třeba souhlasit v tom, že pro vztah nabízeného důkazu k projednávané věci, není provedení takového důkazu třeba, neboť vztahy matky žalovaného k žalobkyní nemohou přispět k objasnění skutkového stavu věci a nejsou podstatné pro posouzení věci, která se týká výživného mezi manželi.
51. Pro nadbytečnost nebylo dále vyhověno důkaznímu návrhu žalovaného na výslech příslušníků Policie ČR, kteří prováděli zásah 29. 12. 2019. Pro vztah navrhovaného důkazu k předmětu projednávané věci není provedení takového důkazu třeba, neboť předmětem řízení je období 4. 12. 2020 – 31. 12. 2021 a za tuto dobu uplatněný nárok manželky na výživné. Ze spisu Okresního soudu v Uherském Hradišti sp. zn. 15C 27/2020 bylo zjištěno datum podání žaloby na rozvod manželství. Pro potřeby této věci nebylo zapotřebí zjišťovat, proč došlo k učinění podání z 3. 11. 2021 založeného ve spise Okresního soudu v Uherském Hradišti sp. zn. 15 C 27/2020 o rozvod manželství. Z uvedeného spisového materiálu bylo zjištěno datum zahájení řízení podáním žaloby manželky a bylo zjištěno, že manželství účastníků bylo rozvedeno a bylo zjištěno, kdy nabyl právní moci rozsudek soudu o rozvodu manželství účastníků. Pro nadbytečnost nebylo zapotřebí provádět ani důkaz čtením úředních záznamů o podání vysvětlení žalovaného z 28. 7. 2021 a z 13. 4. 2022. Příčiny rozvratu vztahů mezi manželi byly zjištěny z rozsudku o rozvodu manželství, přičemž bylo nadbytečné prokazovat tyto již zjištěné příčiny dalšími důkazy.
52. Osobní, rodinné, majetkové a výdělkové poměry žalovaného, stejně jako okolnosti a příčiny rozvratu vztahu mezi účastníky byly zjištěny listinnými důkazy. Za těchto okolností nebylo pro nadbytečnost zapotřebí ani účastnického výslechu žalovaného, jehož neprovedení žalovaný vytýkal soudu I. stupně.
53. Před odvolacím soudem bylo mezi účastníky nesporným, že na nárok uplatněný žalobkyní podanou žalobou nebylo žalovaným ke dni rozhodování odvolacího soudu plněno žádnou částkou. Podle § 120 odst. 3 o. s. ř. soude může též vzít za svá skutková zjištění shodná tvrzení účastníků.

54. Podle § 14 odst. 1 o. s. ř. soudci a přísedící jsou vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je tu důvod pochybovat o jejich nepodjatosti.
55. Podle § 16 odst. 1 věta první o. s. ř. o tom, zda je soudce nebo přísedící vyloučen, rozhodne nadřízený soud v senátě.
56. Nadřízený soud se zabýval posouzením námitky podjatosti Mgr. Michala Tománka uplatněné ze strany žalovaného.
57. Z ustanovení § 14 odst. 4 o. s. ř. vyplývá, že důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení v projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.
58. Nadřízený soud zjistil, že důvody, v nichž žalovaný spatřuje důvody podjatosti soudce, se týkají nespokojenosti s průběhem řízení a s procesním postupem soudce. Tyto důvody nemohou být samy o sobě důvodem pro vyloučení soudce. Nespokojenost s průběhem řízení a s procesním postupem soudce není sama o sobě důvodem pro vyloučení soudce. Procesní postup soudce i jeho rozhodnutí je oprávněn hodnotit výlučně odvolací soud, případně dovolací soud či Ústavní soud. Toto naznačené pravidlo totiž souvisí se zásadou zákonného soudce vyjádřenou v čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Námitka podjatosti není prostředek sloužící k tomu, aby se účastník zbavil soudce, s nímž není spokojený, nebo soudce, který nevydal pro něj příznivé rozhodnutí.
59. Krajský soud v Brně, pobočka ve Zlíně, jako soud nadřízený, z obsahu spisu, ani z vyjádření Mgr. Michala Tománka, nezjistil žádné skutečnosti, které by svědčily o takovém osobním vztahu soudce k projednávané věci o výživném manželky nebo k účastníkům, pro které by vznikla pochybnost o jeho podjatosti.
60. S ohledem na skutečnost, že manželství účastníků bylo ke dni 31. 12. 2021 pravomocně rozvedeno, trval nárok na výživné manželky jen do 31. 12. 2021. Proto odvolací soud kapitalizoval výši vyživovací povinnosti žalovaného k žalobkyni konkrétní částkou 64.354 Kč, neboť právní mocí rozsudku o rozvodu manželství došlo již k zániku vyživovací povinnosti mezi manželi. Výše nároku žalobkyně za období od podání návrhu k soudu do 31. 12. 2020 činí částku 4.354 Kč (tj. poměrnou část z měsíční výše výživného 5.000 Kč měsíčně). Výše nároku žalobkyně za období od 1. 1. 2021 do 31. 12. 2021 činí 60.000 Kč, tj. za každý jednotlivý měsíc činí výše výživného 5.000 Kč.
61. Lhůtu k plnění určil odvolací soud za použití ustanovení 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř., v trvání 3 měsíců, aby byl žalovanému poskytnut dostatečný čas, aby svou platební povinnost mohl splnit, na straně druhé zohlednil, aby se včas dostalo plnění oprávněné. Odvolací soud zohlednil konkrétní výši povinnosti žalovaného k plnění i výdělkové poměry žalovaného.
62. Žalobkyně byla jako navrhovatelka osvobozena od poplatku podle § 11 odst. 2 písm. c) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích. Za splnění zákonných ustanovení § 2 odst. 3 věty první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, má žalovaný povinnost zaplatit podle výsledku řízení soudní poplatek. Proto je žalovaný povinen zaplatit soudní poplatek k rukám státu ve výši podle článku 7 písm. b) Sazebníku poplatků, který je přílohou zákona č. 549/1991 Sb. Lhůtu k plnění této povinnosti s ohledem na výši povinnosti a výdělkové poměry žalovaného určil odvolací soud podle ustanovení § 160 odst. 1 část věty před středníkem o. s. ř., když nezjistil důvody pro její prodloužení.
63. Ze všech těchto důvodů odvolací soud změnil napadený rozsudek soudu I. stupně podle § 220 odst. 1 písm. b) o. s. ř., ve výrocích I., II., IV., V.

64. O nákladech řízení mezi účastníky rozhodl odvolací soud podle § 224 odst. 1, 2, § 142 odst. 2 o. s. ř., za řízení před soudy obou stupňů tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů. Každý z účastníků byl přibližně stejně úspěšný a stejně neúspěšný.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není dovolání přípustné.

Nebudou-li povinnosti stanovené tímto rozhodnutím plněny včas a dobrovolně, může se oprávněný domáhat soudního výkonu rozhodnutí, nebo nařízení exekuce.

Zlín 26. dubna 2022

JUDr. Jiří Rezek v. r.
předseda senátu